

ת"פ 39265/03/15 - מדינת ישראל נגד עיסא הרוש, מוהנד חזאזה

16 ינואר 2018

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 39265-03-15 מדינת ישראל נ'
הרוש ואח'
מ"ת 39276-03-15

בפני כב' השופטת הבכירה, שירלי דקל נוח
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. עיסא הרוש
2. מוהנד חזאזה

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד רונן גינגולד

נאשם 2 וב"כ: עו"ד דרבאשי

גזר דין

(בעניינו של נאשם מספר 2)

כתב האישום

1. נאשם 2 (להלן: "הנאשם") הורשע בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתאריך 15.3.15 בשעה 21:44 או בסמוך לכך, שהו הנאשם יחד עם נאשם 1, באתר בנייה בראשון לציון, וזאת כשאין בידיהם אישורי כניסה, שהייה או עבודה בישראל כדין.

תמצית טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה טענה כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה של כניסה לישראל שלא כדין הינו ביטחון הציבור וזכותה של המדינה לקבוע מי יכנס בשעריה. לדבריה, יש לשים דגש על עבירה מסוג זה בשל

עמוד 1

המצב הביטחוני השורר במדינת ישראל.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם את עבירת הכניסה לישראל שלא כדין הוא החל ממאסר על תנאי ועד ל-5 חודשי מאסר בפועל וכן קנס כספי עד לסכום של 2,000 ₪. ב"כ המאשימה ציינה כי בעת ביצוע העבירה היה תלוי ועומד נגד הנאשם מאסר על תנאי בן ארבעה חודשים וכן התחייבות, אולם הדבר לא הרתיע את הנאשם ששב וביצע עבירה נוספת של כניסה לישראל שלא כדין.

ב"כ המאשימה הוסיפה כי כתב האישום בתיק זה הוגש אמנם בשנת 2015, אולם הימשכות ההליכים רובצת לפתחו של הנאשם, אשר לא התייצב לדיונים וההליכים בעניינו הותלו פעמיים. לבסוף עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש באמצע המתחם לו טענה, בנוסף להפעלת המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו במצטבר, הפעלת ההתחייבות הכספית עליה חתם, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

3. ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה ובהודאת הנאשם אשר הביאה לחיסכון בזמן שיפוטי. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם ומשפחתו פנו לוועדת המאוימים ואף לבית המשפט העליון, אך לדבריו, למרות ניסיונותיו אין בידו מסמכים עדכניים שיש בהם כדי ללמד על מצבו של הנאשם נכון לעת ה.ז.

ב"כ הנאשם ביקש כי בית המשפט יתחשב בנוסף בעובדה כי מאז האירוע נשוא כתב האישום לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים, ועתר להאריך את המאסר על תנאי שהושת על הנאשם ולא למצות עמו את הדין.

דין והכרעה

4. הנאשם שהה בישראל שלא כדין ונתפס יחד עם נאשם 1 באתר בנייה בראשון לציון.

תיקון 113 לחוק העונשין, התשע"ב-2012 (להלן: "**תיקון 113 לחוק העונשין**"), שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, קבע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, כדי שביט המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירות.

לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירה בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בשלושה פרמטרים: האחד, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם; השני, מדיניות הענישה הנהוגה; והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

כניסה לישראל שלא כדין וללא קבלת היתר, פוגעת בערך החברתי של זכות המדינה לקבוע מי יכנס לתחומיה ומגדילה

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בבטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין. ענייננו מצטמצם לאותם שב"חים שנכנסים שלא כדין לצרכי פרנסה, ולאחר מכן מבקשים לשוב לביתם. מידת הפגיעה של התנהגות מסוג זה בבטחון המדינה פחותה. אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה. במקרים שבהם מטרת הכניסה שלא כדין היא פעילות חבלנית הפגיעה בערך המוגן של בטחון המדינה היא חמורה. אולם, לא די בהגברת הפוטנציאל האמור כדי לייחס לנאשם ספציפי, אשר אינו מבקש לפגוע בבטחון המדינה, את החומרה האמורה ... הדברים יפים גם באשר לסיכון לפשיעה כאשר אין כל עבירה נלווית לעבירת השב"ח" (רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (9.12.14) (להלן: "עניין אלהרוש").

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה מובילה למסקנה כי הנאשם פגע בערכים המוגנים באופן משמעותי, שכן נכנס לישראל ללא היתר וביודעין, עם זאת, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים אינה ברף הגבוה נוכח העובדה שהנאשם נתפס באתר בנייה, ניתן להניח כי שהה בישראל לצורכי פרנסה.

בעניין אלהרוש קבע בית המשפט העליון כי מתחם העונש ההולם בעבירה של כניסה בלתי חוקית, למטרות פרנסה, שנעברה לראשונה ובהיעדר עבירות נלוות לה, נע בין מאסר על תנאי ל-5 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם לקנס נע בין 0 ל-2,000 ₪. כן עמד בית המשפט העליון בעניין אלהרוש על השיקולים המנחים בקביעת העונש המתאים לנאשם במסגרת מתחם העונש ההולם.

בהקשר זה יצוין כי ב-רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (5.5.09), שניתן בטרם פסיקת בית המשפט העליון בניין אלהרוש, נקבע כי כאשר עסקינן בנאשם שאין זו הפעם הראשונה בה הוא עומד לדין בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, העונש הראוי הוא מאסר בפועל לשם הרתעה, אשר אורכו ייגזר מנסיבות המקרה ובשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם.

בענייננו אין זו העבירה הראשונה שביצע הנאשם. לחובתו של הנאשם עבר פלילי קודם הכולל שתי הרשעות קודמות -

ההרשעה הראשונה, משנת 2012 בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, בגינה הוטל עליו מאסר בפועל למשך 10 ימים ומאסר על תנאי.

ההרשעה השנייה, משנת 2013 בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגינה הוטל עליו מאסר בפועל למשך חודשיים, הופעל מאסר על תנאי שנגזר עליו בהרשעתו הראשונה במצטבר למאסר בפועל, כך שסך הכל הושתו עליו 6 חודשי מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי בן ארבעה חודשים והתחייבות כספית.

במסגרת פסק דין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בערעור שהגיש הנאשם, ולאור גזר דין שניתן בעניינו של שותפו של הנאשם לכתב האישום באותו תיק, נקבע כי הנאשם ירצה תקופת מאסר כוללת של 4 חודשים, ויתר חלקי גזר הדין נותרו בעינם. המאסר על תנאי וההתחייבות הכספית עליה חתם הנאשם הינם ברי הפעלה במסגרת תיק זה.

בהתאם לסעיף 55 לחוק העונשין נאשם שהורשע בעבירה נוספת בגינה הוטל עונש מאסר על תנאי, יופעל נגדו עונש המאסר על תנאי. הפסיקה חזרה וקבעה כי מאסר מותנה משמש כמנגנון הרתעתי, שנועד להזהיר את הנאשם מפני חזרה על מעשים אסורים, וכי כאשר מנגנון זה אינו מצליח למנוע את החזרה על העבירה - ככלל יש להפעיל במלואו את הרכיב העונשי של המאסר המותנה (ע"פ 4517/04 **מסראווה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 119, 127 (2005); רע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, פס' 20 (14.9.2009)); וכן רע"פ 9016/14 **אבו זהרה נ' מדינת ישראל** (11.2.15)).

לאחר שבחנתי את כלל השיקולים שהוצגו לפניי ומבלי להמעיט במשקל שיש לתת לנסיבותיו האישיות של הנאשם, איני סבורה כי יש לנקוט בחריג לשם הארכת המאסר על תנאי שהושת על הנאשם ולתת לנאשם הזדמנות נוספת, במיוחד בשל העובדה שהלה לא הפנים את משמעות התנהגותו הפלילית. הנאשם חזר ונכנס לישראל בפעם השלישית, לא הורתע מעונשי המאסר שהוטלו עליו, לרבות מהפעלת המאסר על תנאי בתיק הקודם, מהמאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד מעל ראשו ומההתחייבות הכספית עליה חתם (עפ"ג (מח'-חיפה) **מדינת ישראל נ' נזאל** (30.3.17)). זאת ועוד, בהתאם לפסיקה אין בעצם אורכו של עונש המאסר על תנאי שהוטל בגין הליך קודם להוות טעם מיוחד להארכתו (רע"פ 2801/14 **מראד נ' מדינת ישראל** (1.5.14)). כן יודגש כי הנאשם לא הציג כל מסמך שיש בו כדי ללמד על המאוימות הנשקפת לו בשטחי הרשות הפלסטינית ולא הפנה את בית המשפט להליכים משפטיים כלשהם המתנהלים בנושא, למעט לפסק דין של בית המשפט הגבוה לצדק מיום 20.2.17 בו נמחקה העתירה בשל אי מיצוי הליכים. מאז שהועלתה טענה זו יידי הנאשם בדיון שהתקיים ביום 16.3.17, ניתנו לו על ידי בית המשפט הזדמנויות חוזרות ונשנות להציג מסמכים התומכים בטענתו, ולשם כך נדחה הדיון מספר פעמים, אך כאמור, לא הוצג על ידי הנאשם כל מסמך נוסף.

לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות לסטייה ממתחם הענישה לחומרא מטעמי הגנה על שלום הציבור או לקולא מטעמי שיקום, לפיכך יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם הענישה.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אתחשב בכך שהעבירה בוצעה למטרות פרנסה, בהודיה ולקחת האחריות של הנאשם, בחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה במהלכה לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים, וכן בגילו הצעיר של הנאשם אשר היה בעת ביצוע העבירה כבן 19, לשם קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם וכן לשם חפיפת המאסר בפועל שיושת על הנאשם עם תקופת המאסר על תנאי.

אציין כי התמשכות ההליכים בתיק זה מוטלת לפתחו של הנאשם, אשר לא התייצב לדיונים שנקבעו בעניינו, והביא לכך שההליכים בתיק הותלו וחודשו פעמיים, וכן לאור כך שניתנו לנאשם ולבא כוחו מספר הזדמנויות להמציא מסמכים התומכים בטענותיו.

נוכח העובדה כי לחובת הנאשם התחייבות כספית בת מימוש בעניינו ובשים לב לכך שהוא עתיד לרצות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, הגעתי לכלל מסקנה כי יש מקום להשית על הנאשם התחייבות חלף קנס כספי.

סוף דבר

5. נוכח כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של חודשיים.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 4 חודשים שהוטל על הנאשם ב-ת"פ 28442-10-13 של בית משפט השלום לנוער ברמלה מיום 19.12.13.

עונש המאסר בפועל ירוצה בחופף לעונש המאסר על תנאי שהופעל, כך שסך הכל ירצה הנאשם ארבעה חודשי מאסר בפועל, בקיזוז ימי מעצרו מיום 15/3/2015 ועד ליום 20/3/2015.

ג. מאסר על תנאי למשך חודשיים, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

ד. אני מורה על הפעלת התחייבות על סך 1,500 ₪ שניתנה בעניינו של הנאשם במסגרת ת"פ 28442-10-13 של בית משפט השלום לנוער ברמלה מיום 19.12.13.

על הנאשם לשלם את סכום ההתחייבות לא יאוחר מיום 1.3.18.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 2,000 ₪ שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

לא תחתם ההתחייבות בתוך 7 ימים, יאסר למשך 7 ימים.

שב"ס מתבקש לסייע לנאשם לחתום על ההתחייבות במזכירות בית המשפט.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום כ"ט טבת תשע"ח, 16/01/2018 במעמד הנוכחים.

עמוד 5

שירלי דקל נוח, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

(בעניינו של נאשם 2)

אני מעכבת את ריצוי המאסר בפועל עד יום 4/3/2018, וככל שערכאת הערעור לא תאריך את המועד, הנאשם יתייצב במועד זה בבית מעצר הדירים עד השעה 10:00 או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

מאחר שמדובר בנאשם שההליכים בעניינו נמשכו כמעט 3 שנים, בעיקר בשל אי התייצבות הנאשם לדיונים שהתקיימו בעניינו וההליכים הותלו וחודשו פעמיים, כמו כן הערביות הכספיות שהופקדו בתיק חולטו זה מכבר, אני מורה כי עיכוב הביצוע יהא בכפוף להפקדת הערביות הבאות:

הפקדה במזומן על סך 10,000 ש"ח;

ערבות צד ג' של ערב בעל ת.ז. ישראלית על סך 10,000 ש"ח;

ערבות עצמית על סך 10,000 ש"ח.

ניתנה והודעה היום כ"ט טבת תשע"ח, 16/01/2018 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוח, שופטת בכירה